

De pigmeus i de gegants

written by Pere Grau i Rovira | 2 de setembre de 2020

Hi ha una frase que no sé si ve dels grecs o dels romans, però en tot cas de l'antiguitat clàssica: "Els déus ceguen aquells als que volen fer perdre". I això sembla que és el que passa amb bastants polítics a Catalunya, que sobrevaloren la seva pròpia capacitat i es creuen aptes per ser gegants, mentre que els seus actes demostren que només són pigmeus. I l'experiència i la història ens ensenyen que, en política, de gegants n'hi ha ben pocs, però que els pigmeus són multitud.

No cal dir que aquesta reflexió ve motivada per la incomprendible decisió dels dirigents del PDeCAT d'enfrontar-se amb el president Puigdemont als tribunals en una batalleta per les sigles de "Junts per Catalunya". De gent encegada per l'ambició i l'orgull n'hi ha malauradament a tots els partits sense excepcions, i no diré noms que tothom pot tenir presents si segueix una mica els esdeveniments.

Però en aquest cas (del qual tothom, segons el meu modest parer, té dret a dissentir) trobo que la ceguesa ratlla tant els límits del cretinisme, que la frontera entre les dues coses ja es fa indestriable. Aquests senyors i senyores sembla que es veuen com els hereus i continuadors de les essències més essencials (i el pleonasma és intencionat) d'una Convergència passada per la rentadora, i es resisteixen a diluir-se en una transversalitat independentista en la qual hi tingui cabuda gent de tots els camps polítics imaginables, i en la qual ells no comptin més que altres a l'hora de repartir cadires.

Trobo, no solament ximple, sinó gairebé imperdonable que uns dirigents polítics vulguin afeblir, desautoritzar o com vulguem dir-ne, l'home que precisament és l'atòt més important que pot tenir el camp polític que ells diuen representar. Però tot llegint el *M'explico* de Puigdemont es comprèn que tot ve

de lluny. I també es comprèn que a vegades el president n'hagi estat fart i disposat a dir "Ja us ho fareu", si el seu sentit del deure i la seva voluntat de servir el país (i no pas un partit determinat) no li ho impedissin. Així quan diu (pàg. 131) que el treu de polleguera haver de dedicar-se a les batalletes internes de la política. O quan sospira (pag.256): "És esgotador. És esgotador haver de dedicar el noranta per cent dels esforços, tanta energia, a apagar els incendis interns". I ara són els que hauríem de considerar com "els seus" els que calen foc al lloc més insensat, i així van aprofundint la fossa on pot acabar enterrat el partit que amb tan poc encert dirigeixen.

Alguns que llegeixin això pensaran: "Aquest Pere Grau ja hi torna. A en Puigdemont li veu totes les gràcies i per això ens denigra els altres". No, senyors. No es pot enaltir a ningú denigrant a altres. Però sí que puc dir a tots aquells a qui sembla que Puigdemont fa nosa, per quin motiu en soc un partidari declarat (i als meus 90 anys ningú no ha de tenir por que ho faci per obtenir cap cadira enlloc). I fins i tot per quin motiu el considero un heroi (cosa que a ell estic segur que el faria riure i em diria si he begut més del compte). I si faig ús de la paraula heroi, he d'aclarir com la interpreto. I per això, res millor que unes línies que vaig escriure, deu fer 64 o 65 anys. S'havia editat llavors feia poc el poema èpic d'Agustí Bartra *Màrsias i Adila*, i en vaig fer un comentari (llavors s'havia de fer en castellà) a la revista interna de l'empresa on treballava. I aquest era el nucli central del meu comentari:

"Diem que Màrsias és l'heroi. Però, compte: no per la seva força ni per la seva destresa, sinó per la seva raó i el seu dret. És un heroi que no està més enllà de les possibilitats de cadascú de nosaltres, perquè la seva qualitat no radica en allò d'extraordinari que tingui la vida d'ell, sinó precisament perquè cadascú de nosaltres pot ser un Màrsias enfrontat amb la seva pròpia (...). Màrsias és un heroi perquè

aplicant-li les paraules d'un altre gran poeta nostre, ha tingut la valentia de dir "sí" a unes coses i de dir "no" a unes altres, i d'adequar després la seva vida a aquestes afirmacions i negacions, sense vacil·lacions ni mitges tintes. Ha tingut el valor de ser "Home" en tot l'abast de la paraula. I això ens és possible a tots. El que manca de vegades és aquest valor. En les coses grans i en les petites... Allò que avui és heroic (o almenys el que ho és més) és tenir raó i sostenir aquesta raó malgrat tots els obstacles..." I avui, encara hi afegiria: "i ser capaç de reconèixer francament els errors quan se n'han fet".

Crec que tot això encaixa perfectament amb la persona de Carles Puigdemont i Casamajor, president legítim de Catalunya, malgrat els "aporellistes" del 155, i els que s'hi dobleguen pels motius que siguin. I per això no en sóc un partidari il·lusori i cec, sinó un de serenament convençut.

I per això lamento profundament que els que tindrien més motiu per fer pinya amb ell i donar-li tot el suport possible, donin aquest espectacle lamentable, les conseqüències del qual ja deuen començar a intuir, amb la pluja de gent que es dona de baixa d'un partit que encara no estava ben solidificat, que pot tenir possiblement una fi comparable a la de la UDC de Duran i Lleida, o que almenys, per la via morta on va, pot quedar a un racó residual degut a uns pigmeus que es creien ser gegants.